

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 204.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365672704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

tog det beskrevne Blad og læste, hvad der for tre Dage siden var skrevet:

»Jeg overlever ikke denne Sygdom. Jeg forudføler min Befrielse. Hvad der rører sig i mig er mægtigere, end Livet i mit forkrænkelige Legeme. Skulde Nogen med venlig Deeltagelse spøge om mig, naar jeg er forsvunden, saa meddeel dette mit Farvel til Endelighedens Verden! Jeg har skjult mit Ansigt og min Skikkelse for Menneskene. Var det en Svaghed, saa bed min Skaber tilgive mig den. Jeg er et Offer for min hele Slægts Brøde og for den Deel deraf, jeg sagtens har tilegnet mig i mit verdslige Sind. Jeg bliver det sidste Vrangbilled af Jordnaturen i min Slægt. Dens usalige Lykke skal forsvinde med mit Liv; men dens høiere Natur skal frelles med mig, naar Aanden sei- rende kan fremskunne i mit Væsen. Er det en Drøm eller Fantasi? – Nei! den Forestilling har mangengang styrket og opløftet mig i Kampen mod den Ulykke, jeg skal lære at betragte som Betingelse for, hvad der er høiere end al Lykke.

Der har neppe levet noget Menneske med en inderligere Trang til Kjerlighed, end jeg, hvorvel jeg nu først fuldelig er bleven mig det bevidst; men det blev min Skjæbne, at Ingen kunde see mig uden Afsky. Hvor dybt det har smertet mig, kan Ingen begribe, som Gud har givet et menneskeligt Legeme. Dog min udødelige Sjæl, selv med den gruelige Betingelse for dens Tilværelse, takker og priser jeg min Skaber for i al Evighed.

Kunde min aandelige Natur alene drage en eneste Sjæl til sig i Kjerlighed, vilde jeg nu gaae lykkelig herfra med det visse Haab, at jeg engang med mit hele Væsen kunde omfavne en saadan elsket og elskende Sjæl – uden at frastodes og fortvivle over Umuligheden i at elskes *alene* for Aandens og Hjertets Skyld» –

»O!» – udbød den unge Pige – »det er ingen Umulighed! – De maa see ud som De vil – De maa være et Uhyre af Grimhed – jeg elsker Dem dog.» –

Neppe havde hun udsagt dette Ord, før Tæppet færet tilside – Dagslyset faldt paa *Guiljelmo's* store, uformelige Ansigt. Han saae paa hende med et Straaleblik, der ligesom sprængte hans store Øine. – Hun blegnede – hun syntes at kæmpe med at tilbagetrænge et Skrig – og sank bevidstløs tilbage i Stolen.

Næsten i samme Øieblik udbød *Dr. Carbone*: »Hjælp! Hjælp! han døer!» – Lægen, som havde staaet udenfor Døren, styrtede nu ind.